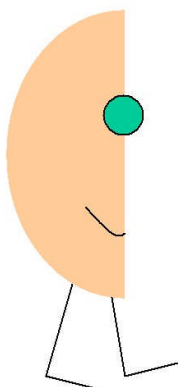

Het Maanmannetje

© Dirk Aalders
1990

Licht bewerkt door Wouter van Schie

Uitgegeven door: Makoenders

(drie originele liedjes van Wouter van Schie zijn op cd verkrijgbaar)

Professor Verstrooizout
Domme Dorus
Maanmannetje
Tante Annie
Buurvrouw
Bakker
Agent
Frits Flits
Postbode
Janus
Manus

Niets uit deze uitgave mag zonder toestemming van de uitgever worden vermenigvuldigd. Opvoeringen waarvoor deze tekst wordt gebruikt dienen - in verband met verschuldigde uitvoeringsrechten - vooraf te worden gemeld aan Makoenders/Wouter van Schie, bij voorkeur via e-mail.

Voor meer informatie, e-mailadres en overige contactgegevens van Makoenders, zie www.makoenders.nl.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE TONEEL

*(We bevinden ons op een plein. Terwijl het doek opengaat, zingt bijvoorbeeld de toneelgroep het openingsliedje **Dat is de maan**. Daarna klinkt er een fantastisch muziekje. Als professor Verstrooizout opkomt, ebt de muziek langzaam weg. De professor kreunt en zucht terwijl hij een vreemd uitziende grote machine voortduwt. Midden op het toneel stopt hij en zakt vermoeid voor de machine op de grond.)*

PROFESSOR: *(zuchtend)* Poeh, poeh. Dat valt niet mee zeg. Hij is toch zwaarder dan ik dacht... *(ziet dan pas kinderen in de zaal)* Hé hallo. Ja, jullie zullen wel denken, wat is dat voor een rare man. Wel, ik ben professor Verstrooizout en dit is *(slaat op machine)* Vliegjelief. En nu willen jullie natuurlijk weten wat Vliegjelief precies is? Dat is een machine, waarmee je kunt reizen waarheen je maar wilt. Naar je oom in Duitsland, naar je tante in Marokko, ja, zelfs naar het mannetje op de maan.

POSTBODE: *(komt net op)* Hahaha, hoor hem. Professor Verstrooizout heeft weer eens wat uitgevonden. Hahahaha, naar het mannetje op de maan. Hahahaha, geloof er maar niks van, hoor, kinderen. Altijd als professor Verstrooizout iets heeft uitgevonden, is er wel iets. Het gaat stuk of het werkt niet.

PROFESSOR: Zeg brievenlikker, jij moet die jongens en meisjes niet zulke rare dingen over mij vertellen. Goed, er is wel eens iets misgegaan, maar deze uitvinding, deze prachtige machine *(strijkt liefkozend over machine)*, mijn Vliegjelief werkt echt.

POSTBODE: Ach man, praat geen onzin. Naar mijn oom in Duitsland ga ik met de auto en mijn tante uit Marokko die komt... volgende week! Maar het mannetje op de maan, hahahaha, die is goed zeg..

TANTE ANNIE: *(op)* Wat heb jij een lol, postbode. Vertel eens, dan kan ik misschien ook meelachen.

POSTBODE: *(nog lachend)* Hij... *(wijzend op de professor)* ...en dat... *(wijzend op machine)* ...en het mannetje op de maan... *(barst nu in lachen uit)*

TANTE ANNIE: *(schouderophalend)* Ik begrijp er nog niet veel van.

PROFESSOR: Die postzegelplakker wil niet geloven dat je met deze machine overal naar toe kunt. Zelfs naar het mannetje op de maan.

TANTE ANNIE: *(verbaasd; Domme Dorus komt op)* Naar de maan?

PROFESSOR: Jezeker, mevrouwtje, naar de maan.

DOMME DORUS: Hé, wat is er met de maan?

TANTE ANNIE: De professor heeft een machine uitgevonden waarmee je naar de maan kunt.

DOMME DORUS: Loop naar de maan, dat kan niet.

POSTBODE: Dat zei ik al, Dorus.

PROFESSOR: *(nu kwaad)* Maar het is écht waar!

DOMME DORUS: Ja, ja. Ze noemen mij altijd Domme Dorus, maar dit geloof ik zelfs niet. De maan, puh...

TANTE ANNIE: Enfin, ik ga naar de groenteboer. Later! *(af)*

DOMME DORUS: Dag, tante Annie...

POSTBODE: Dag, tante Annie...

PROFESSOR: *(enigszins bedroefd, terwijl postbode en Domme Dorus om de machine heen lopen en onderling praten, tot de zaal)* Waarom gelooft niemand me? Maanden heb ik aan Vliegjelief gewerkt, ik weet zeker dat hij het doet. *(tot kinderen)* Jullie geloven me toch wel?

POSTBODE: Zeg, professor, veel plezier met je nieuwe gebakdoos. Ik ga weer aan het werk. *(hoofdschuddend)* Naar de maan...

DOMME DORUS: *(wacht en kijkt, totdat hij de postbode niet meer ziet en hoort. Dan naar voren naar professor die er verslagen bij staat. Domme Dorus verlegen naast hem)*

Eh..., professor Verstrooizout?

PROFESSOR: *(zonder op te kijken)* Ja, Dorus?

DOMME DORUS: Kun je met dat ding (*wijzend*) echt naar de maan?

PROFESSOR: Dat 'ding' heet Vliegjelief, en ja, je kunt er echt mee naar de maan.

DOMME DORUS: (*hoopvol*) Zou eh... Zou ik het eens mogen proberen?

PROFESSOR: Durf jij dat, Dorus?

DOMME DORUS (*fier*) Tuurlijk durf ik dat. Ik durf alles. Ik heb altijd al eens een maanmanneltje op de maan willen ontmoeten.

PROFESSOR: (*heen en weer lopend, handen op de rug, af en toe langs baardje strijkend*) Ik weet het niet, Dorus, ik weet het niet...

DOMME DORUS: (*met professor meelopend*) Ach toe nou, professor, ik wil het zo graag...

PROFESSOR: (*even nadenkend*) Nou vooruit... Maar wees voorzichtig, want niemand is er ooit geweest. Het Maanmanneltje kan wel een kwaadaardig monster zijn.

DOMME DORUS: Maar ik ben niet bang, hoor, professor.

PROFESSOR: Toe dan maar. (*neemt hem mee naar machine*) Stap maar in. (*als Domme Dorus is ingestapt, doet hij de deur dicht, draait aan en drukt op knoppen. Domme Dorus komt weer naar buiten.*)

DOMME DORUS: Eh, professor, hoe kom ik weer terug?

PROFESSOR: Heel simpel. Je zegt alleen maar 'Uch, uch, uch, Vliegjelief, breng me terug'.

DOMME DORUS: Uch, uch, uch. Vliegjelief breng me terug.

PROFESSOR: Juist. Mischien willen de kinderen je wel helpen. (*naar de zaal dirigerend*) Uch, uch, uch, Vliegjelief, breng me terug. Zie je wel, dat lukt best.

DOMME DORUS: (*verheugd*) Dag ga ik maar. Dag professor, dag kinderen. (*in machine, professor zit nog wat aan knoppen, enkele lichtjes op de machine beginnen te knippen, spannende muziek. Toneellicht enkele keren aan en uit, dan donker.*)

TWEEDE TONEEL

(*We zitten op de maan; wat rotsblokken, sober toneel; spelers lopen beiden op zijn 'astronauts'*)

DOMME DORUS: (*stapt uit machine, muziek zakt weg, kijkt verbaasd in het rond*) Wow hé..., ik ben op de maan! (*loopt langzaam achteruit en trapt per ongeluk op de tenen van het maanmanneltje.*)

MAANMANNETJE: Au!

DOMME DORUS: (*schrikt hevig, vlucht achter machine*). Help! Het maanmonster!

MAANMANNETJE: Zeg, kun je niet kijken waar je loopt?

DOMME DORUS: Nee, niet slaan, ik ben je vriend...!

MAANMANNETJE: Niet slaan? Natuurlijk niet. (*tot de zaal*) Volgens mij is die gek.

DOMME DORUS: (*staat op*) Nietes, ik ben dom, maar niet gek. En wie ben jij?

MAANMANNETJE: Ik ben het Maanmanneltje.

DOMME DORUS: Gossiepietje, dus jij bestaat echt?

MAANMANNETJE: Natuurlijk, jij bestaat toch ook?

DOMME DORUS: Ja..., maar... ik...

MAANMANNETJE: Nou dan... Iedere avond strooi ik een heel klein beetje zand in de oogjes van de kinderen op aarde. Dat prikt en daarom doen ze hun oogjes dicht en vallen ze in slaap. Dus ik besta wel degelijk.

DOMME DORUS: Gossiepietje, wat spannend! (*kijkt maanmanneltje goed aan*) Maar waarom kijk je zo zielig?

MAANMANNETJE: (*terneergeslagen*) Ach... Ik ben hier zo alleen. Elke dag slaap ik, 's avonds strooi ik met zand en 's nachts zorg ik ervoor dat de maan blijft branden, zodat de mensen op aarde licht hebben. Maar ik ben altijd alleen. Morgen word ik vijfhonderd jaar, maar er is niemand om mijn verjaardag mee te vieren.

DOMME DORUS: Gossiepietje, wat zielig... Weet je wat? Ik blijf bij je om je vijfhonderdste verjaardag te vieren.

MAANMANNETJE: Dat is erg aardig van je, maar met zijn tweeën is het nog geen echt feest.

DOMME DORUS: Nee, dat is waar. *(naar de zaal)* Wat zielig hè. Wat moeten we daar nou aan doen? We kunnen niet allemaal mensen op de maan uitnodigen, want dat duurt veel te lang, er kunnen maar twee mensen tegelijk in Vliegjelief. *(denkt na, roept ineens)* Wacht 'ns, ik heb het!

MAANMANNETJE: Ik heb niks!

DOMME DORUS: Maar ik wel *(gaat voor hem staan)* Mannetje van de maan, jij gaat met mij mee naar de aarde om je verjaardagte vieren. *(tot zaal)* Vinden jullie dat geen goed idee?

MAANMANNETJE: Maar dat kan toch niet?

DOMME DORUS: Waarom dan niet?

MAANMANNETJE: Dan gaat de maan uit.

DOMME DORUS: Nou, dat is voor één nacht toch niet zo erg?

MAANMANNETJE: Nee, misschien niet. *(denkt na)* Het lijkt me wel ontzettend leuk. *(tot zaal)* Zal ik het doen? *(wacht eventjes reacties af)* Ik doe het!

DOMME DORUS: Hoera! Wat zullen ze thuis raar opkijken als ik dit maanmens meeneem. Kom gauw, dan gaan we naar de aarde. *(beiden naar Vliegjelief, net als ze willen instappen, kijkt Domme Dorus geschrokken op)* O jee, ik ben de spreuk vergeten...!

MAANMANNETJE: Welke spreuk?

DOMME DORUS: De spreuk waarmee we naar de aarde terugkunnen. *(tot zaal)* Zeg kinderen, weten jullie nog wat de spreuk van de professor was? *(wacht reacties af, dan:)* O ja, gelukkig, nu weet ik het weer: *(luid)* Uch, uh, uch, Vliegjelief breng met terug. *(lampen op machine beginnen te knippen, ook de toneellampen; zelfde muziek klinkt weer)*

DOMME DORUS: *(paniekerig)* Hé, wacht, stop!

MAANMANNETJE: Wat gebeurt er?

DOMME DORUS: Hij gaat weg en wij zitten er nog niet in.

MAANMANNETJE: Wat doen we nu?

DOMME DORUS: *(loopt angstig heen en weer)* Druk op die grote rode knop, vlug! *(Maanmannetje doet dit, muziek stopt abrupt, evenals knipperlichtjes; toneellicht weer normaal. Dorus zucht opgelucht).* Poeh, poeh, dat was op het nippertje...

MAANMANNETJE: Wat was er aan de hand?

DOMME DORUS: Ik riep de spreuk en toen wou de machine al weggaan, terwijl wij er nog niet in zaten. Had ik bijna op de maan moeten blijven wonen.

MAANMANNETJE: Gezellig, dan had ik ook eens iemand gehad om me te praten.

DOMME DORUS: Dank je de koekoek. Ik woon liever thuis. Nou, kom, dan gaan we nou echt. *(Maanmannetje stapt in, Domme Dorus staat nog buiten en roept)* Uch, uch, uch, Vliegjelief breng me terug... *(stapt snel in, muziek klinkt weer, lampjes en toneellampen knippen weer; dan weer donker).*

DERDE TONEEL

(we zijn weer op het plein; Vliegjelief landt op aarde; de boeven Janus en Manus laten zich aan de zijkant van het toneel heel even zien, maar schrikken van Vliegjelief; bakker komt juist langs met broodkorf onder arm, hij schrikt en laat de korf vallen)

BAKKER: W... wa... wat is dat? Een vliegende schotel? *(maanmannetje komt naar buiten)*

MAANMANNETJE: Dag aardbewoner.

BAKKER: Aardbewoner? Help! Een marsmannetje! Help! Politie! *(rent weg)*

DOMME DORUS: He? Wat heeft die bakker nou?

MAANMANNETJE: *(schouderophalend)* Weet ik veel? Toen hij mij zag, riep hij iets van marsmannetjes of zo en toen rende hij weg.

DOMME DORUS: *(lachend)* Hahaha, een marsmannetje. Die bakker toch, marsmannetjes bestaan toch niet...

MAANMANNETJE: O Jawel hoor. Die wonen op Mars. Dat is bij de maan linksaf en dan de derde ster rechts.

DOMME DORUS: *(nuchter)* Oooo, nou ja, weet die bakker veel... *(bakker en agent op)*

BAKKER: Daar, agent! Dat daar is hem, het marsmannetje waar ik u over vertelde. Hou hem tegen voor hij ons kwaad doet. *(maanmannetje kijkt hem niet-begrijpend aan)*

AGENT: Rustig, bakkertje, rustig... *(loopt om Vliegjelief heen)* Van wie is dit eh... vaarttuig?

DOMME DORUS: Van mij agent.

AGENT: Zo, dus dit ding is van jou, Dorus?

DOMME DORUS: Nou... nee... Eigenlijk niet.

AGENT: Ja, luister eens, ik heb geen tijd voor grapjes. Is dit ding nu van jou of niet?

BAKKER: Natuurlijk niet, agent, van het marsmannetje.

AGENT: Hou je erbuiten, bakker. ...Wel, Dorus, hoe zit het nou?

DOMME DORUS: Eigenlijk is Vliegjelief van professor Verstrooizout, maar ik ben er mee naar de maan geweest, om het maanmannetje te ontmoeten. En toen vertelde hij mij dat hij zo alleen is en dat hij morgen jarig is en...

AGENT *(onderbreekt hem)* Stop! Ik begrijp er niets meer van. Vliegjelief, maan, maanmannetje... volgens mij heb jij last van de zon... ...een zonnesteek dus!

DOMME DORUS: Nee hoor, ik ben niet op de zon geweest, maar op de maan, dat zei ik toch.

AGENT: Jaja... *(tot maanmannetje)* Dan bent u zeker Vliegjelief?

MAANMANNETJE: Nee hoor, ik ben het mannetje van de maan.

BAKKER: Hij kan praten...

MAANMANNETJE: Natuurlijk, wat dacht je dan...?

BAKKER: Ik weet niet meer wat ik ervan moet denken.

PROFESSOR: *(op; ontroerd)* Aaaaaah! Daar is mijn lieve Vliegjelief weer *(omarmt de machine)* Dorus, vertel op! Hoe was het op de maan? *(de boeven Janus en Manus laten zich aan de zijkant van het toneel weer ongemerkt heel even zien)*

DOMME DORUS: O, wel leuk.

PROFESSOR: Heb je het maanmannetje ook ontmoet?

DOMME DORUS: Jazeker. Ik heb hem zelfs meegenomen. ...Kijk, daar is hij.

AGENT: Geloof het maar niet hoor, professor.

PROFESSOR: *(agent negerend)* Tuurlijk geloof ik het! *(schudt handen)* Hartelijk welkom op aarde. ...Mag ik u vragen wat u hier doet?

MAANMANNETJE: Morgen word ik vijfhonderd jaar en omdat ik dat op de maan alleen moet vieren, zei Dorus dat ik beter mee kon gaan naar de aarde.

PROFESSOR: Geweldig! Dan vieren we dat toch met elkaar...!

TANTE ANNIE *(op)* Tjongejonge, wat een drukte...! *(ziet Vliegjelief)* Wat nou, Dorus? Wou de uitvinding van de professor niet de lucht in?

DOMME DORUS: Jawel, heel goed zelfs.

TANTE ANNIE: Kijk eens aan, dat is dan voor het eerst. *(ziet Maanmannetje)* ...En wie bent u als ik vragen mag?

MAANMANNETJE: Ik ben het mannetje van de maan.

TANTE ANNIE: *(verontwaardigd)* Ga weg!

MAANMANNETJE: Maar ik ben er net.

AGENT: Juist. En morgen gaan we zijn verjaardag vieren.

TANTE ANNIE: Tjonge... Dit moet ik verder vertellen. Later! *(haastig af)*

BAKKER: Wacht, ik ga met je mee. Mijn kadetjes moeten nodig in de oven!

PROFESSOR: *(geeuwt)* Ja, ik denk dat ik ook maar naar huis ga. Het is een vermoeiende dag geweest. En morgen is het feest..., dus welterusten en tot morgen. *(af, neemt Vliegjelief mee)*

AGENT: *(kijkt op horloge)* Mijn dienst zit er zo op, nog even mijn ronde afmaken. En reken er maar op dat ik morgen op tijd ben voor het feest. Goieavond. *(af)*

DOMME DORUS: Dag, agent. *(tot maanmannetje)* Waar ga jij nu eigenlijk slapen?

MAANMANNETJE: Gewoon hier.

DOMME DORUS: Hier? Buiten?

MAANMANNETJE: Ja, buiten. Waar anders? Op de maan slaap ik ook altijd buiten.

DOMME DORUS: *(schouderophalend)* Nou ja, dan moet je het zelf maar weten. Ik ga naar huis, slapen. Welterusten. *(af)*

MAANMANNETJE: Welterusten... Nou , daar zit ik dan. Een maanmannetje op aarde. Wat

een raar idee. (*licht is inmiddels wat minder geworden, maanmannetje kijkt in het rond*). Het wordt al donker... (*kijkt omhoog*) Het wordt vannacht heel donker, omdat ik niet op de maan ben, om hem aan te steken. (*zucht*) Nou, ik ga maar slapen... (*gaat liggen op bank*.)
(hij zingt eventueel nu het liedje 'Maanrap')

(*Janus en Manus op*)

JANUS: Dat mot 'm zijn, Manus. 't Is wel donker, maar ik kan nog wel wat zien...

MANUS: Ja, dit is dat maandinges, Janus. (*beiden lopen voorzichtig om maanmannetje heen, dan terzijde*) 't Is wel een apart geval, hè...

JANUS: Echt wel...

MANUS: D'r zit werkelijk niks normaals aan, inderdaad... Vét zeg...

JANUS: Dat valt wel mee, hoor...

MANUS: Zeg, Janus...

JANUS: Ja, Manus?

MANUS: Janus, ik weet wat...

JANUS: Wat dan?

RONNY: ...We gaan 'm ontvoeren...

JANUS: Jottem! Dat doen we!

MANUS: Gewoon meenemen naar onze schuilplaats.

JANUS: Ja. En dan laten we een briefje achter, waar we op schrijven...

MANUS: ...Als jullie het maanmannetje terugwillen, moeten jullie...

JANUS: ...één miljoen euro aan ons betalen.

MANUS: Ja, en dan zijn we rijk, Janus.

JANUS: Ja, Manus, rijk, rijk, rijk... Ja, en dan gaan we ver weg, héél lang op vakantie...

MANUS: Ja..., naar een prachtig land... O, wat zijn we rijk, o, wat zijn we rijk... Het mannetje van de maan ontvoeren en dan zijn we rijk, van je hieperdepiep hoera! (*ze maken een rondedansje; maanmannetje mompelt wat en draait zich om; Janus en Manus blijven ineens doodstil staan*)

JANUS: Ssst! (*haalt verfrommeld papiertje uit zak en stompje potlood*) Snel een briefje schrijven, dat maankreng meenemen en wegwezen. (*schrijft haastig, terwijl Manus over schouder meekijkt*) ...Zo, waar leggen we dit neer?

MANUS: Hier onder deze steen. (*pakt steen en legt deze op briefje naast maanmannetje*)

Zo, pak jij dat maffe maanbeest bij de benen, dan pak ik z'n armen.

JANUS: Wat zullen ze morgen opkijken...

MANUS: Maar wij zijn rijk! (*terwijl ze het Maanmannetje wegdragen zingen ze zachtjes*)

JANUS en MANUS: O, wat zijn we rijk, o, wat zij we rijk... Het mannetje van de maan ontvoeren en dan zijn we rijk, van je hieperdepiep hoera! (*af*)

(*Het licht gaat langzaam weer aan, het is de volgende dag 's morgens. Dorus, professor, bakker, buurvrouw en tante Annie komen op, met slingers, vlaggetjes en andere versieringen, terwijl een vrolijk muziekje klinkt. Ze beginnen te versieren.*)

BUURVROUW: (*nadat muziek is weggeëbd*) Ik kan haast niet wachten om hem te ontmoeten, tante Annie, het mannetje van de maan. Maar, hoe ziet hij er eigenlijk uit?

TANTE ANNIE: Nou, gewoon...

BUURVROUW: Hoezo, gewoon?

TANTE ANNIE: Tja, net als ieder ander mens. Alleen heeft hij een lange witte jurk aan.

BUURVROUW: Een jurk? Hahahaha! (*lacht luid*)

TANTE ANNIE: (*kortaf*) Een jurk, ja.

PROFESSOR: Dat zijn geen zaken om grapjes over te maken, buurvrouw. Wij moeten niet vergeten dat hij van de maan komt en ons misschien ook wel een beetje raar vindt. Doe zo gewoon mogelijk alstublieft!

BUURVROUW; (*gepikeerd*) O, nou, sorry hoor... Ik wist niet dat u kwaad werd...

PROFESSOR: (*boos*) Ik ben ook helemaal niet kwaad, snotverdrie!

BUURVROUW: (*begint te huilen*) Nou word ik een beetje verdrietig, hoor, professor, als u zo tegen mij doet...

TANTE ANNIE: (*troost buurvrouw*) Stil maar, hoor, buurvrouw... De professor meent het allemaal niet zo kwaad, (*snerend*) het komt alleen een beetje rottig z'n strot uit...

BAKKER: Eh..., Dorus, hou jij die slinger even vast? (*Domme Dorus doet dit; bakker loopt met ander eind naar andere kant*) Ja, mooi zo. Hang hem nu maar op. (*bakker doet dit, Domme Dorus niet, die hangt hem om zichzelf heen, de slinger valt.*)

DOMME DORUS: Hoe kan dat nou?

BAKKER: Je moet die slinger wel ergens aan vastmaken, Dorus, voordat je hem loslaat...

DOMME DORUS: O ja, natuurlijk...

(*postbode op*)

POSTBODE: Goedemorgen samen! Wat fijn dat jullie hier allemaal zijn! Dat scheelt mij stukken lopen. Kijk, professor, een pakje voor u.

PROFESSOR: Ah, eindelijk, gleuvenmikker! ...Vriendelijk bedankt! ...Voor mijn nieuwste uitvinding, het ronde vierkant... ...Ja, daar moet ik nog heel hard aan werken... (*snel af, met pakje*)

POSTBODE: Brieven voor Dorus en tante Annie en de buurvrouw... (*keert zich dan naar de bakker*) ...Zo, en dat is voor de bakker.

BAKKER: Dank je, postbode. Hmm. Een broodbestelling, helemaal uit **Plaatsnaam (zelf in te vullen)**... (*tante Annie en buurvrouw lezen brieven, Dorus ook*)

TANTE ANNIE: Ik krijg de groeten van bekenden... ... uit **Plaatsnaam (zelf in te vullen)**... Wow...

BUURVROUW: Ja, ik ook... Leuk hoor...

DOMME DORUS: Ik kan mijn brief niet lezen...

POSTBODE: (*draait de brief in Dorus' handen 180 graden om*)

DOMME DORUS: O. Dank je, possie... Gossiepossie... Of ik eens naar **Plaatsnaam (zelf in te vullen)** wil komen... Nou, da's wel ver weg... Maar ja... Als je, zoals ik, al eens op de maan bent geweest, dan moet dát ook wel kunnen... (*na lezen*) ...Nou, wat zeg je ervan, postbode?

POSTBODE: Waarvan, Dorus? Van die brief?

DOMME DORUS: Van de versiersels natuurlijk.

POSTBODE: (*doet een stap achteruit om het geheel beter te kunnen zien*) Hmm... (*is niet erg onder de indruk*) Het begint er een heel klein beetje op te lijken. Ik ga snel verder, des te eerder kan ik jullie helpen. (*af*)

ANDEREN: (*verontwaardigd en teleurgesteld*) ...Duhu!

TANTE ANNIE: Weet je wat? Buurvrouw en ik halen even wat te drinken...

BUURVROUW: Ja, dat lijkt mij een fris plan. Dat doen we...

TANTE ANNIE: We zijn zo terug... Later! (*tante Annie en buurvrouw af*)

BAKKER: (*slaat Domme Dorus op schouders*) Dan rusten wij even uit, Dorus. Ik heb het er warm van... (*veegt voorhoofd af*)

DOMME DORUS: Wat je zegt, bakker. (*beiden zitten, Domme Dorus kijkt om zich heen*) Ik vraag me trouwens af waar het maanmannetje is.

BAKKER: Ik ook. Maar wat ik me ook afvraag, is, hoe het op de maan is. ...Vertel eens Dorus, was het er eng?

DOMME DORUS: (*begint zich nu belangrijk te voelen, groots*) Och, ik kwam een groot, groen monster tegen met wel vier armen en zeven hoofden, maar toen ik er vijf hoofden af had geslagen, rende het monster gauw weg. (*terwijl hij dit zegt maakt hij wilde bewegingen met de armen*)

BAKKER: (*kijkt hem met open mond aan*) Echt waar?

DOMME DORUS: (*dimt iets in*) Nou ja, misschien waren het ook wel vier of vijf hoofden, dat weet ik niet meer.

BAKKER: (*begrijpt nu alles*) Jaja, nou weet ik het wel. Je houdt me voor de gek. Hij houdt me voor de gek, hè kinderen? (*korte pauze*) Jaja, zeven hoofden, ha...!

BUURVROUW: (*op, samen met tante Annie, met twee bekers drinken*) ...Kijk eens, mensen, drinken voor de versierders. (*Domme Dorus en Bakker drinken rustig*) ...Goh, het wordt toch wel gezellig hè, met al die slingers en vlaggetjes. ...Ik kan het nog steeds niet geloven, het maanmannetje op aarde. Ik ben toch zo benieuwd, ik kan haast niet wachten om hem te ontmoeten. (*kijkt naar de bakker en Domme Dorus*) ...Nou vooruit, aan het werk, er is nog genoeg te doen.

DOMME DORUS: Ik ga eerst even een beetje eten.

BAKKER: Mijn idee, Dorus. Ik heb honger gekregen van al dat versieren.

BUURVROUW: Nou ja, dan ga ik ook maar naar huis en wat eten.

TANTE ANNIE: In mijn eentje versieren, daar vind ik niks aan. Dan doe ik mee met de pauze... Later! *(af)*

BAKKER: Ik moet maanzaad halen voor mijn bruine bolletjes... De groeten. *(af)*

DOMME DORA: Tot straks! *(af)*
(doek dicht)

Einde eerste deel. Het gehele stuk is vrijblijvend opvraagbaar bij Makoenders, zie www.makoenders.nl.